

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X, narozený dne X
státní příslušnost Moldavsko
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1

proti

žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2026, č. j. CPR-39679-3/ČJ-2025-930310-V236

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Libereckého kraje ze dne 19. 10. 2025, č. j. KRPL-96954-12/ČJ-2025-180023-SV, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění, stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, v délce 6 měsíců, podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil dobu 15 dnů k vycestování z území ČR a současně vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 uvedeného zákona.
2. V napadeném rozhodnutí žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobce je držitel biometrického pasu vydaného Moldavskem. V souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018 byl oprávněn bez víza pobývat na území členských států EU 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů. Žalobce přicestoval na území EU dne 27. 6. 2025 a byl povinen vycestovat do 24. 9. 2025, což se nestalo. Žalobce tak pobýval na území ČR od 25. 9. 2025 do 19. 10. 2025 neoprávněně. Proto bylo přistoupeno k vyhoštění. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných a dostatečně podložených skutkových zjištění, protiprávní jednání žalobce bylo správně posouzeno dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně se zabýval přiměřeností rozhodnutí z hlediska možného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž neshledal, že by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah. Žalobce zde pobýval protiprávně, což bylo zjištěno kontrolou správního orgánu I. stupně, nikoli aktivitou žalobce. Navíc zde nelegálně vykonával výdělečnou činnost. Právní úpravu ČR tedy nerespektoval. Žalobce neuvedl ani neprokázal žádnou vazbu, která by jej pevně a trvale vázala ke státům EU či smluvním státům. Nemá zde společenské, kulturní a ekonomické vazby, nevlastní zde majetek. Má se kam vrátit, když v Moldavsku má matku, přítelkyni a dítě. Nebyly shledány důvody k postupu dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Dle příslušné sazby lze uložit vyhoštění až na 5 let, vyhoštění na 6 měsíců považuje žalovaný za benevolentní.
3. Žalobce v podané žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nepřiměřeně přísné. Je jím porušen § 174a zákona o pobytu cizinců. Bylo zjištěno, že šlo o první porušení zákona, kterého se žalobce na území ČR dopustil. Nad svým jednáním žalobce vyjádřil lítost a přislíbil, že vycestuje do domovského státu. K porušení zákonů jej dohnala zoufalá osobní a finanční situace, což oslabuje intenzitu protiprávnosti. Šlo o ojedinělý exces, který mohl být řešen mírnějším způsobem než vyhoštěním na 6 měsíců. Přílehavější by bylo uložení povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců.
4. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a spisový materiál. Současně navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

5. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, jimiž je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
6. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 19. 10. 2025 prováděla hlídka cizinecké policie pobytovou kontrolu na ubytovně Neptun v České Lípě, při níž byl ztotožněn žalobce a byly zjištěny shora popsané důvody neoprávněného pobytu, který trval 25 dní. Žalobce byl proto zajištěn a téhož dne s ním bylo zahájeno řízení za účelem správního vyhoštění. V jeho průběhu byl žalobce vyslechnut za přítomnosti tlumočnicka. Uvedl, že do ČR přicestoval za prací a připustil, že ví o svém 25 dnů trvajícím nelegálním pobytu. V Moldavsku, odkud pochází, má matku, přítelkyni a dítě, v ČR má bratra, jiné vazby ani majetek zde nemá. Správní orgán I. stupně po seznámení žalobce s podklady rozhodl shora označeným rozhodnutím o vyhoštění žalobce. Správní orgán vyšel ze zjištění, že žalobce pobýval na území Schengenského prostoru bez oprávnění k pobytu od 25. 9. 2025 do 19. 10. 2025. Rozhodnutí o vyhoštění neshledal nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, který zde, kromě bratra, nemá jiných vazeb. S ohledem na rozsah a charakter protiprávního jednání žalobce bylo přistoupeno k vyhoštění na dobu 6 měsíců. K odvolání žalobce přezkoumal prvostupňové rozhodnutí žalovaný.
7. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí správních orgánů ve věci správního vyhoštění žalobce z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce se rozhodnutí o správním vyhoštění brání jako nepřiměřenému.
8. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
9. Současně dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
10. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

11. Předně soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí, které tvoří společně s prvostupňovým rozhodnutím jeden celek, vyplývá, z jakého skutkového stavu žalovaný vycházel, na základě jakých podkladů a k jakým právním závěrům dospěl. Soud tedy nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Ostatně žaloba označuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné bez bližšího odůvodnění takového závěru. Podstata žalobní argumentace směřuje k nepřiměřenosti vyhoštění.
12. Pokud jde o námitku, že by bylo vhodnější postupovat podle § 50a zákona o pobytu cizinců, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017-28, uvedl, že: *„Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017-27 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“*
13. V daném případě žalobce bezpochyby naplnil podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a uložení správního vyhoštění tedy bylo namístě. Žalobce pobýval na území ČR bez oprávnění k pobytu po dobu téměř měsíce. Žalobce ve své výpovědi nadto sám připustil vědomost o tom, že jeho pobyt na území ČR není legální. Žalovaný si byl vědom úpravy § 50a zákona o pobytu cizinců, uvedl však, že v daném případě jsou naplněny podmínky ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců a vysvětlil, i ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, proč není rozhodnutí o vyhoštění nepřiměřené.
14. Pokud jde o dobu, na niž je žalobce vyhoštěn, správní orgány přihlédly ke zjištěným okolnostem případu včetně toho, jak dlouho nelegální pobyt žalobce trval a že žalobce měl o protiprávnosti svého setrvání v ČR vědět. Šestiměsíční dobu vyhoštění považuje soud v daném případě za adekvátní a korespondující běžné praxi správních orgánů, která je soudu z jeho činnosti známa.
15. Pokud jde o možné negativní dopady napadeného rozhodnutí do soukromého či rodinného života žalobce, bylo na žalobci, aby správním orgánům sdělil k tomu relevantní skutečnosti, neboť je to on sám, kdo zná nejlépe charakteristiky svého soukromého a rodinného života. Žalobci k tomu byl poskytnut dostatečný prostor, na otázky správního orgánu I. stupně nicméně uvedl, že v ČR má pouze bratra, nemá zde společenské, kulturní či jiné vazby, nemá zde ani majetek, přicestoval za prací. Naopak v Moldavsku má matku, přítelkyni a dítě.

Důsledky vyhoštění pro něj budou pouze finanční. V žalobě žalobce neuvedl žádné konkrétní aspekty svého soukromého a rodinného života, do nichž by mělo být napadeným rozhodnutím nepřiměřeně zasazeno.

16. Posouzení přiměřenosti rozhodnutí ze strany správních orgánů neznamená povinnost rozepsat veškeré aspekty uvedené v § 174a zákona o pobytu cizinců. Ze skutečností zjištěných ve správním řízení vyplynulo, že o nepřiměřenosti rozhodnutí nelze v daném případě hovořit. Z výpovědi žalobce plyne, že důvod jeho pobytu v ČR je ekonomický, těžiště jeho soukromého a rodinného života je v Moldavsku. Byl to žalobce, kdo porušil právní úpravu ČR na úseku pobytu cizinců, a je tedy povinen i případný přiměřený zásah strpět. Vyjádření lítosti a vůle vycestovat, ekonomické pohnutky či skutečnost, že žalobce byl takto při nelegálním pobytu přistižen poprvé, jistě neznamená, že by neoprávněně pobývajícím žalobce nemohl být z ČR vyhoštěn. Vyhoštění na nepřiliš dlouhou dobu (v kontextu zákonné sazby) je naopak okolností případu přiměřené. Lítost a vůle vycestovat žalobce vyjádřil teprve tehdy, když byl jako nelegálně pobývajícím cizinec zjištěn hlídkou cizinecké policie. Do té doby, přestože – jak sám uvedl – věděl o nelegálnosti svého pobytu, se nepokusil svůj pobyt zlegalizovat ani nevycestoval.
17. Soud tedy shrnuje, že pro vyhoštění žalobce byly naplněny zákonné podmínky. Využití institutu vyhoštění v délce 6 měsíců není nepřiměřeně přísné, a to ani z hlediska potenciálního zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, o němž se žaloba v konkrétních aspektech ani nezmiňuje.
18. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítnul jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. soud ve věci rozhodoval bez jednání, s čímž žalovaný vyjádřil výslovný souhlas a žalobce se k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
19. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
20. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 1. dubna 2026

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce